

Perioada de timp actuală și cea viitoare (2)

Versete călăuzitoare: *Efeseni 3.1-10; Coloseni 1.14-27*

2. Taina ascunsă de veacuri, Adunarea, se găsește prezentată în Vechiul Testament numai în umbre și imagini

Adunarea este „taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea ... taina ținută ascunsă din veșnicii în Dumnezeu” (Efeseni 3.1-10; Coloseni 1.14-27).

Se poate pune întrebarea, dacă nu cumva subiectul acestei taine nu ar fi pur și simplu chemarea națiunilor (păgânilor)? Nu, căci simplul fapt, că păgânii au fost chemați să cunoască pe Dumnezeu, nu este o taină ascunsă în Vechiul Testament, căci deseori se găsesc acolo explicații, cum ar fi următoarele: „El zice: Este prea puțin lucru să fi Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fi lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.” (Isaia 49.6) „Toate marginile pământului își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul: toate familiile neamurilor se vor închina înaintea Ta” (Psalm 22.27). Un fapt prezentat așa de clar nu este o taină ascunsă. Dimpotrivă, chemarea unor aleși dintre națiuni, pentru ca împreună cu unii dintre iudei să fie „împreună moștenitoare cu noi, să alcătuiască un trup cu noi și să ia parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia” (Efeseni 3.6,10); „Hristos în voi, nădejdea slavei”; un om nou, unde nu este „nici grec, nici iudeu, ci Hristos este totul și în toți” (Coloseni 1.27; 3.10-11); - aceasta este taina, care era necunoscută sfinților și profetilor Vechiului Testament. Și dacă cercetăm cu atenție ce au spus aceia despre chemarea păgânilor, vom vedea printre altele, că ei totdeauna vorbesc despre națiuni întregi, despre națiuni ca națiune, cu conducătorii și împărații lor; vom vedea că, cu toate că aceste națiuni cunosc pe Dumnezeu și au parte de binecuvântările Sale, cu toate acestea ele ocupă o poziție diferită de cea a lui Israel; vom vedea că aceste națiuni se întorc la Dumnezeu ca urmare a judecăților îngrozitoare, pe care Domnul le aduce asupra lor. Toate acestea însă sunt lucruri care nu se referă la Adunare. Am remarcat deja, că statutul acestor națiuni întoarse la Dumnezeu nu este cel al Adunării. Deci profeții nu au vorbit despre chemarea propriu zisă și deosebită a păgânilor la Adunare – aceasta era pentru ei o taină.

Dar de ce folosesc apostolii cu privire la Adunare acele locuri din profeți, care vorbesc despre chemarea păgânilor (națiunilor)? Fără îndoială din cauză că chemarea deosebită a unor păgâni, ca împreună cu unii iudei să alcătuiască un singur trup – acel trup chemat la viață prin Duhul Său – este o realitate deosebită cuprinsă în realitatea generală a chemării păgânilor, așa cum primele roade sunt incluse în recoltă (Deuteronom 26). Căci dacă sunt primele roade (Apocalipsa 14.1-4), atunci noi suntem cele dintâi roade cerești, noi, cei care „mai dinainte am nădăjduit în Hristos” (Efeseni 1.12; Iacov 1.18).

Într-un anumit sens noi suntem acești snopi și acest coș cu roade, pe care israelitul evlavios le-a strâns de pe câmpul său, ca să le aducă lui Dumnezeu în Templu. Israelii și păgânii întorși la Dumnezeu în zilele din urmă sunt recolta. Ce se putea spune despre recoltă se putea spune în multe privințe despre cele dintâi roade. Și unele și altele au crescut pe același teren, având parte de aceeași ploaie și același soare; în alt sens ei erau diferiți, căci cele dintâi roade au fost strânse *înaintea* recoltei și *aparțineau lui Dumnezeu*; recolta dimpotrivă, *aparține* *poporului*. Tot așa se pot spune multe despre Adunare din ceea ce s-a spus despre israeliții și păgânii întorși la Dumnezeu în zilele din urmă. Sunt aceiași păcătoși, care sunt mântuiți prin același Nume, „căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim

mântuiți” (Faptele Apostolilor 4.12). Ei sunt spălați în același sânge; căci izvorul deschis, care se va deschide odată casei lui David și cetățenilor Ierusalimului împotriva păcatului și necurăției, este același sânge, care astăzi curăță toate păcatele celor care cred în el (Zaharia 13.1; 1 Ioan 1.7).

Pe scurt, noi suntem mântuiți acum, așa cum și Israel și națiunile vor fi mântuite, pe baza unui legământ al harului, în care Dumnezeu nu-Și mai aduce aminte de păcatele noastre și ne iartă fărădelegile, și nu pe baza legământului de pe Sinai, care nu a mântuit pe nimeni. Însă acestea sunt asemănări, dar sunt și deosebiri, așa cum am văzut deja, ca de exemplu, că Adunarea este strânsă înaintea întoarcerii la Dumnezeu a lui Israel și a națiunilor. Adunarea este binecuvântată cu binecuvântări spirituale și cerești, Israel și națiunile cu binecuvântări pământești.

În toate aceste privințe nu se poate spune despre Adunare ce s-a spus despre Israel și națiuni. Dacă se citesc locurile citate de apostoli din profeți, în legătură cu ceea ce stă înaintea și după, în mod obișnuit se vor găsi detalii care sunt imposibil să se refere la Adunare; ele se pot folosi numai unilateral; și din această parte le studiază apostolii, atunci când le citează.

În Romani 15 de exemplu, Pavel aplică la Adunare locuri care se referă la chemarea națiunilor, deoarece Adunarea este o arună și un început al acestei chemări. Această chemare se vede în felul cum cetățenii Ierusalimului priveau arvuna recoltei atunci când aduceau primele roade.

Dacă apostolul citează evreilor în capitolul 8 versetele 31-34 din Ieremia 31, o face cu scopul să arate că deoarece legământul de pe Sinai nu putea să ducă nimic la desăvârșire, un alt legământ, cel al harului necondiționat, trebuia introdus. Deoarece atât legământul veacului viitor cu Israel, cât și cel actual cu Adunarea se aseamănă¹, apostolul putea cu această ocazie să se folosească de cuvintele profetului. Când apostolul citează din nou acest loc în Evrei 10, el o face ca să arate că deoarece o iertare necondiționată a fost vestită și făgăduită, în mod necesar și o jertfă mare și desăvârșită, ca aceea a Domnului Isus, trebuia să creeze această iertare. Aceasta este, așa cum am văzut, în aceeași măsură adevărat despre legământul lui Dumnezeu cu Adunarea¹, precum și cu legământul cu Israel în timpurile din urmă. Dar dacă se citesc aceste cuvinte din Ieremia în legătură cu ce este scris înaintea lor și după ele, se va vedea curând că ele nu se referă la Adunare. „Voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou” – noi nu suntem nici una nici cealaltă; - „Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului.” Dumnezeu însă nici nu a scos pe părinții noștri din țara Egiptului și nici nu a făcut un legământ cu ei, - noi, care suntem păcătoși dintre națiuni, despre care dimpotrivă se spune că eram „fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței” (Efeseni 2.11,12). În acest legământ Dumnezeu făgăduiește că Ierusalimul va fi reconstruit „de la turnul lui Hananeel până la poarta unghiului. Frânghia de măsurat va trece încă pe dinaintea ei, până la dealul Gareb, și de acolo va face un ocol în spre Goat. Toată valea unde se aruncă trupurile moarte și cenușa, și toate ogoarele până la pâraul Chedron, până la unghiul porții cailor la răsărit, vor fi închinat Domnului și nu vor mai fi niciodată nici surpate nici nimicite.” Cum se pot toate acestea aplica la Adunare?

Dar să continuăm cercetările noastre, luând ca exemplu unele locuri din profeți, în care cu cel mai mare motiv ne-am putea aștepta să găsim Adunarea; și vrem să vedem, dacă cu adevărat ea se găsește în ele sau dacă aceste locuri confirmă chiar certitudinea lui Pavel, că ar fi o taină, care nu a fost revelată copiilor oamenilor în veacurile de demult.

- Făgăduința, pe care Dumnezeu a dat-o lui Avraam, că în sămânța lui trebuie să fie binecuvântate toate popoarele (Geneza 12.3; 22.18; 28.14), este folosită într-un anumit sens cu privire la Adunare (Galateni 3.8, și alte locuri); însă ea este așa numai în

¹ Remarca editorului „Mesagerului mântuirii în Hristos”: Cuvântul „legământ”, după părerea mea, poate fi folosit mai puțin la Adunare ca atare, decât la credincioși priviți ca popor.

măsura în care Adunarea este pârga întoarcerii la Dumnezeu a lumii și nu într-un sens absolut și necondiționat. În Adunare este o familie dintr-o sută care este binecuvântată în sămânța lui Avraam, și nu toate familiile pământului, și în viitor vor fi la fel de puține, mai puține decât acum, căci „oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi și pe ei înșiși”, până când va veni decăderea și omul păcatului, pe care Domnul Însuși îl va nimici prin arătarea venirii Sale (2 Timotei 3.13; 2 Tesaloniceni 2.3-8). Dar dacă Dumnezeu spune „toate familiile pământului”, atunci sunt toate aceste familii și nu numai un număr redus din ele. Deci acest cuvânt nu își are împlinirea lui deplină în Adunare; va avea însă împlinirea atunci când Adunarea va fi luată, când cel rău va fi nimicit și „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr” (Isaia 11.4-9).

- Și dacă Domnul spune că „Avraam a văzut ziua Sa și s-a bucurat” (Ioan 8.56), atunci El nu vrea să vorbească de prima Sa venire în smerenie. Cum ar fi putut să se bucure tatăl credincioșilor să vadă pe Domnul său lepădat și răstignit de urmașii Lui necredincioși și aceștia, urmare necredinței lor, lepădați de Dumnezeu și împrăștiați pe tot pământul și țara lor blestemată și pustie? Însă aceasta este soarta hotărâtă pentru Israel în timpul existenței Adunării aici jos pe pământ. Ziua lui Hristos dimpotrivă, pe care Avraam și toți părinții și toți profeții au văzut-o de departe și au salutat-o cu bucurie, Dumnezeu o numește totdeauna cu acest nume (2 Corinteni 1.14; 2 Tesaloniceni 2.1) – timpul Împărăției Lui minunate. În această zi vor fi nu numai toate națiunile pământului binecuvântate în sămânța lui Avraam (Zaharia 8.13,20-23; Psalm 72.17), ci El îi va înmulți ca stelele de pe cer și ca nisipul mării (Isaia 27.6; Ieremia 31.27; 33.22; Ezechiel 36.9-11, 37-38).
- Dacă Iacov pe patul lui de moarte proroceste că „va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele” (Geneza 49.10), el nu vorbește despre Adunare, ci despre popoarele care în ultimele zile se vor strânge împotriva Ierusalimului, ca să-l distrugă, dar care în realitate vor fi judecate de Domnul și apoi binecuvântate – o realitate despre care prorocii vorbesc deseori (Isaia 46.18; Ioel 3.2,11; Țefania 3.8-9; Zaharia 14; Mica 4.11-13; Matei 25.31 și așa mai departe; Apocalipsa 19.17-21). La această strângere și la această judecată a popoarelor se referă și Matei 25.31 și versetele următoare, unde pe nedrept se credea că trebuie văzută Adunarea, ca și cum Adunarea făcută deja dreaptă, înviată și mutată în cer ar trebui să apară cu cel rău la judecată, ca să audă ori condamnarea ei ori achitarea ei, cu toate că s-a spus că ea nu vine la judecată (Ioan 5.24). De asemenea, aceasta nu este ultima judecată, care este descrisă în cartea Apocalipsa 20.11-12 (compară Matei 25.31-32 cu Ioel 3.17 și Ieremia 3.17). Când atunci popoarele vor fi adunate împotriva Ierusalimului, Iuda va sfâșia ca un leu în dreapta și în stânga (Mica 5.8; Zaharia 12.1-8). Atunci sau scurt după aceea se vor îndeplini modelele fericirii pământești, așa cum sunt ele cuprinse în Geneza 49.11-12; Ioel 3.23; Amos 9.13. Această zi minunată a venirii Domnului lor, ca să răscumpere pe poporul Său, pe copiii lui Iacov, urmașii lui Isarel, au așteptat-o patriarhii.
- S-ar putea face remarci asemănătoare despre prorocia lui Balaam (Numeri 23.11-14; 24.5-9,17-19), despre cântarea lui Moise (Deuteronom 32.11-43), cântarea Anei (1 Samuel 2.1-11), cântarea lui David (2 Samuel capitolele 22-23), în sfârșit, despre cele mai multe cântări ale Vechiului Testament, cărora li se pot adăuga cântările Mariei și cântarea lui Zaharia (Luca 1.46-55,68-71). Aceste cântări de laudă, care își aveau baza în împrejurările deosebite ale acelor care le-au rostit, și care parțial se referă la aceste împrejurări, se întind în mod obișnuit până la a doua venire a Domnului și până la instaurarea Împărăției Sale minunate, fără să se oprească la Isus ca și Cap al Adunării.
- Psalmul 2 ne oferă un exemplu elocvent despre faptul că în revelațiile Vechiului Testament nu este vorba despre Adunare. „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală, și domnitorii se

sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.” – „În adevăr, împotriva Robului Tău cel sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce a vestit mai dinainte mâna Ta și planul Tău” (Faptele Apostolilor 4.25-28). Cu toate acestea aceste cuvinte ale psalmului și-au găsit cel puțin împlinirea lor parțială în lepădarea Domnului. Ne-am fi putut aștepta ca acest psalm să vorbească în continuare despre Adunare și chemarea ei. Aceasta ar fi fost o continuare a realității; dar o face el? – Nu, cu certitudine, nu! Căci în timpul Adunării Isus nu este Împărat în Sion, ci dimpotrivă, este timpul când Sionul este fără Împărat, este o văduvă și este părăsit. În Adunare Dumnezeu nu vorbește popoarelor în mânia Sa, și mânia Lui nu le lovește cu toiagul de fier și nu le sfărâmă ca pe niște vase de lut. Deoarece Israel a lepădat pe Împăratul său și de aceea el însuși este lepădat, Dumnezeu dimpotrivă Își reține mânia, care, dacă ea și-ar fi urmat cursul conform prorociei, ar fi adus curând judecata asupra pământului. El lasă să se intercaleze un timp de răbdare și har, în care El invită pe fiecare om, fără nici o deosebire, să se întoarcă și să creadă, ca să fie mântuit. Fiul, din partea Lui, nu respinge pe nimeni care vine la El. Este timpul constituirii Adunării, care în acest psalm este ocolit totalmente cu tăcere, și această prorocie își va continua desfășurarea și împlinirea ei deplină când popoarele creștinate, călcând în picioare harul lui Dumnezeu, se vor uni din nou, sub conducerea lui antihrist, împotriva Domnului. Atunci Dumnezeu va vorbi în mânie cu ele, va pune pe Împăratul Său în Sion și Îi va da ca moștenire toate împărățiile lumii (Apocalipsa 11.15; 19.11 și versetele următoare; 2.26-27).

- Psalmul 60 oferă ocazia unor remarci asemănătoare. Au trecut optsprezece secole² decând primul cuvânt al acestui psalm s-a împlinit prin înălțarea la cer a lui Isus și prin așezarea Lui la dreapta Tatălui; în timp ce restul își așteaptă împlinirea. Fără îndoială, Isus este deja acum marele nostru Mare Preot, însă El aduce acum sângele jertfei înapoia perdelei, în Sfânta Sfintelor, unde El nu este văzut și din care El încă nu a ieșit, ca să binecuvânteze poporul Său; El nu a fost revelat, cu un cuvânt, ca adevăratul Melhisedec, Preot și Împărat, care va face ca dreptatea și pacea să domnească pe pământ. Ca să instaureze aceasta, El trebuie mai întâi să ucidă pe toți și să nimicească căpetenia care domnește peste un popor mare, așa cum spune în Deuteronom 32.42: „Îmi voi îmbăta săgețile de sânge, de sângele celor uciși și prinși, din capetele frunzașilor vrăjmașului.” El trebuie să nimicească pe cei care strică pământul, ceea ce în timpul actual El nu face, ci invită pe cel mai mare păcătos să vină la El, ca să aibă viața. Astfel prorocul trece direct de la înălțarea la cer a lui Isus la revenirea Sa minunată, ca să instaureze Împărăția Sa pe pământ, și nu spune nimic despre Adunare, care umple spațiul dintre aceste două evenimente.
- Și Psalmul 8 a avut o împlinire parțială, când mulțimea, care Îl urma pe Domnul Isus, precum și copiii, strigau: „Osana Fiul lui David!” (Matei 21.8-16). Atunci Împărăția era gata să se înființeze; dar când mai marii poporului au împiedicat aceste ovații și chiar au împins poporul să ceară moartea Aceluia care a venit la ei ca un Împărat blând, atunci Împărăția a fost amânată într-un timp de viitor mai îndepărtat. „Încă nu vedem că toate Îi sunt supuse”, zice apostolul în epistola către Evrei (capitolul 2,8). Aceasta se va împlini abia atunci când Isus va fi revelat din cer și când pământul va fi înnoit prin prezența Sa minunată; aceasta este „lumea viitoare” (Evrei 2.5), descrisă aici prin psalmist, în care întreaga creație eliberată de lucrarea deșertăciunii va lauda pe Domnul (Romani 8.20; Psalmul 148). Dar despre Adunarea, care a luat naștere între înălțarea la cer a lui Isus și înființarea lumii viitoare, psalmistul nu spune nimic.

² N. tr. – articolul a apărut în *Mesagerul mântuirii în Hristos* în anul 1857, în limba franceză.

- Isaia 11. Primele două versete descriu evident pe Domnul în timpul Său de început. Începând de aici și până la versetul cinci El este prezentat ca Cel drept și Cel credincios, ceea ce constituie caracterul celei de-a doua venire a Sa (Apocalipsa 19.11). Când va veni El „va hotărî cu nepărtinire pentru cei blânzi ai pământului, și va lovi pământul cu nuiuaa gurii Lui, și-l va ucide pe cel rău cu suflarea buzelor Sale” (Isaia 11.4; 2 Tesaloniceni 2.8). Atunci, deoarece El va răzbuna pe aleșii Lui, care zi și noapte strigă către El, se va putea spune: „L-am văzut pe cel rău în mare putere și întinzându-se ca un copac verde în locul său de naștere. Dar a trecut și, iată, nu mai era; și l-am căutat și nu s-a mai găsit” (Psalm 37.35-36). Cei blânzi vor merge și vor poseda lumea și se vor bucura de o pace mare (Psalm 37.11). Atunci în sfârșit pământul va fi acoperit cu cunoașterea Domnului, așa cum apele mării acoperă fundul mării, și întreaga creație va fi înnoită. Deci și aici prima venire a Domnului constituie o unitate cu a doua Sa venire, deoarece Adunarea cuprinsă între cele două venituri, care umple spațiul intermediar, nu este amintită.
- Să cercetăm acum Daniel 9.24-27, fără să rămânem la începutul acestei profeții, despre care în mod obișnuit suntem una. După șaiszeci și nouă de săptămâni-an „Mesia (sau: Unsul) va fi nimicit, dar nu din cauza Lui”, sau așa cum se mai poate traduce „El nu va avea nimic” (Isaia 49.4-5). Aceasta s-a împlinit, după cum se știe. După aceasta „va veni poporul unui conducător”, poporul celei de-a patra împărății, din care va ieși conducătorul care va veni, și anume antihrist, „care va distruge cetatea și sfântul locaș”. Și aceasta s-a împlinit prin distrugerea Ierusalimului de către Titus. Este posibil ca săptămâna a șaptezecă să urmeze acum imediat după săptămâna a șaiszeci și nouă? Deja distrugerea Ierusalimului, care este numită după săptămâna a șaiszeci și nouă, cu toate că ea a avut loc aproximativ la patruzeci de ani după moartea Mântuitorului, a adus un spațiu intermediar între aceste două săptămâni. Dacă de altfel s-ar putea spune probabil că în timpul celor trei ani și jumătate, care urmează după moartea lui Hristos, prin legământul harului mulți au fost întăriți, care este atunci jertfa de tăiere și jertfa de mâncare, care a încetat? Sunt jertfele iudaice? În intenția lui Dumnezeu acestea au încetat cu moartea lui Hristos, care le-a făcut să nu mai fie necesare, ceea ce a fost arătat prin ruperea în două a perdelei; în realitate însă ele au încetat odată cu distrugerea Ierusalimului, care a făcut ca ele să devină imposibile; dar în nici un caz și nici în celălalt nu era o jumătate de săptămână sau trei ani și jumătate după moartea Domnului. Prin „aripile îngrozitoare ale pustiirii” se înțelege în mod obișnuit idolii așezați în Templu. Dar aceasta nu se poate aplica la oștirea lui Titus; căci Templul a fost ars împotriva voii lui și înainte ca Templul să fi putut fi întinat prin vreun idol; și în afară de aceasta, aceasta nu a avut loc în săptămâna a șaptezecă. Drept urmare rămâne inexplicabil ceea ce este spus despre săptămâna a șaptezecă, dacă ea este lăsată să urmeze imediat după săptămâna șaiszeci și nouă. Dar dacă între cele două săptămâni se ia timpul întreg al Adunării – și noi am văzut, că în multe alte locuri trebuie să facem așa -, atunci dispar multe greutăți. După șaiszeci și nouă de săptămâni Mesia a fost nimicit, și momentul , care ar fi trebuit să aducă binecuvântările peste Israel, a devenit lepădarea Sa. Deoarece începând din momentul acela Israel nu mai este recunoscut ca popor al lui Dumnezeu pe pământ, încetează numărătoarea timpului pentru el.

„Sfârșitul ca un șuvoi de ape și pustiirea hotărâtă până la sfârșitul luptei” este distrugerea Ierusalimului, pustiirea care urmează după aceasta și care se termină numai cu război, cu lupta, pe care Domnul o are cu poporul Său. Este un „timp lung”, în care Israel „va fi fără împărat și fără Templu” (Osea 3.4). Este tocmai timpul Adunării. Însă de îndată ce Adunarea va intra în cer, Dumnezeu va intra din nou în legătură cu poporul Său pământesc, pentru ca mai întâi să-l judece și apoi să-l binecuvânteze.

Timpul va reîncepe să fie numărat pentru el. Este săptămâna a șaptezecia sau săptămâna lui antihrist; deoarece ei nu au primit pe Isus, care a venit în Numele Tatălui Său, va veni un altul în numele lui propriu, pe care ei îl vor primi. În timpul primei jumătăți a acestei săptămâni, sau trei ani și jumătate, el va încheia un legământ puternic cu mulți din Israel, pe care îi va câștiga prin cuvinte măgulitoare; dar în jumătatea a doua, când el va arunca masca și va vrea să fie adorat ca Dumnezeu, el va anula jertfa permanentă, a cărei reintroducere el a permis-o; și în același Templu, unde trebuia să se slujească lui Dumnezeu, el așează chipul fiarei, o urâciune, care este o sursă de pierzare, deoarece toți cei care refuză să i se închine, vor fi omorâți, până când „nimicirea se va revărsa asupra nimicitorului”, aceasta înseamnă, asupra lui antihrist, care va cădea sub loviturile Domnului Însuși. Atunci se vor împlini toate binecuvântările „pentru popor și pentru cetatea sfântă”, care sunt anunțate în versetul 24. Cele două jumătăți ale acestei ultime săptămâni sunt aceste perioade care joacă un rol așa de mare în prorocie, un timp, două timpuri și o jumătate de timp, cele 1260 de zile și 42 de luni (Daniel 7.25; 12.7; Apocalipsa 11.3; 12.6,14; 13.5).³

- În ceea ce privește Ioel 2.28-35 – citat în Faptele Apostolilor 2.16-21 -. Este destul să citim aceste cuvinte, ca să vedem, că ele nu și-au avut împlinirea deplină în ziua de Rusalii. Chiar dacă a avut loc o revărsare a Duhului și prin aceasta o împlinire parțială a profeției, așa că Petru putea spune: „*Aceasta a fost spus prin prorocul Ioel*”, totuși nu au fost semne în ceruri și pe pământ ca sânge, foc, stâlpi de fum și abur, soarele nu s-a prefăcut în întuneric și nici luna în sânge, și înainte de toate nu a venit ziua cea mare și îngrozitoare. Ce să deducem din aceasta? Că această prorocie referitoare la restaurarea Împărăției lui Hristos a avut numai o împlinire parțială în zilele lui Petru, deoarece Împărăția oferită lui Israel, dar care curând după aceea a fost respinsă, a făcut loc Adunării; și abia la revenirea Domnului această profeție va fi pusă în mișcare, și ca și Împărăția înăși, va avea deplina ei împlinire. Atunci vor avea loc realmente semne în cer și pe pământ, va veni ziua cea mare și îngrozitoare, și o revărsare a Duhului, care pentru Israel va fi ploaia de toamnă, așa cum Rusaliile au fost ploaia de primăvară (Isaia 13.6-13; 29.6; Osea 6.3; Zaharia 12.10, și așa mai departe). Aceasta va fi și împlinirea din Matei 24 și Apocalipsa capitolele 6-20,

Dacă s-ar fi înțeles aceasta, atunci nu s-ar fi căutat în prorocul Daniel și în prorocii în general pe papa de la Roma, pe Mahomed, pe goți, pe saracini, pe Attila, pe Carol cel mare, pe Napoleon, pe toți împărații și toate revoluțiile din istoria modernă. Nici nu s-ar fi gândit să se determine anul venirii Domnului. Nici nu s-ar fi privit la aceste sisteme, care au fost așa de des contrazise de realitate, care au oferit necredincioșilor ocazia de a batjocori iar pe cei evlavioși i-a ținut departe de a cerceta prorocia.

- În sfârșit, se citează Amos 9.11-12, comparat cu Faptele Apostolilor 15.15-17, ca să se dovedească că Israelul restaurat și Adunarea constituie un întreg. Dacă se citește în cartea profetului Amos ce urmează după aceste versete, se vede că Adunarea ar trebui să fie compusă din toate popoarele și în mod deosebit din Edom. Dar să luăm bine

³ Această întrerupere în căile lui Dumnezeu cu privire la poporul Său pământesc corespunde tainei Adunării și este totodată o cheie pentru înțelegerea profeției. Ea explică foarte bine și tăcerea profeției cu privire la popoarele creștinătății începând de la lepădarea lui Israel. Deoarece Israel este centrul intențiilor lui Dumnezeu pe pământ, Dumnezeu lasă să se proorocească despre națiuni numai din punctul de vedere al apropierii sau depărtării lor de Israel. Deoarece acest popor timp de optsprezece secole nu mai există ca popor, începând din acest timp profeția tace cu privire la soarta națiunilor. Ea va fi reluată abia atunci când aceste națiuni se vor aduna din nou în jurul Ierusalimului, aceasta înseamnă, în momentul când Dumnezeu Se îndreaptă iarăși spre Ierusalim, ca să-l curățe prin judecată și ca apoi să-l reazeze în privilegiile lui minunate.

seama la cuvintele lui Iacov: „întâi Dumnezeu a căutat să ia dintre națiuni un popor”, și să le punem în legătură cu „după aceea”, ceea ce corespunde în cartea profetului cu „în ziua aceea”. Vedem că Iacov, prin faptul că vorbea prin Duhul Sfânt, nu aplică cuvintele lui Amos la Adunare, ci la restaurarea lui Israel. El spune: „întâi Dumnezeu a căutat să ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său”. Prin aceasta Adunarea este clar anunțată și caracterizată, dar Iacov o face cunoscut în felul acesta și nu Amos. Apoi „după aceea”, după timpul Adunării, „Dumnezeu va ridica din nou cortul cel căzut al lui David ...”, și așa mai departe. Aceasta este restaurarea lui Israel. „Ca ei să stăpânească rămășița Edomului” , sau: „... pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul”, spune apostolul, care nu voia să rămână la acțiunile războinice ale lui Israel din ultimele zile, cu toate că era un fapt clar revelat, ci mai degrabă la convertirea popoarelor prin lucrarea lui Israel.

Nu, Adunarea, trupul lui Hristos, nu se găsește în Vechiul Testament, ci ea se găsește numai în Hristos, în care ea este inclusă și ascunsă, așa cum era Eva în Adam, înainte ca Dumnezeu să o fi scos din el. În Vechiul Testament ea se găsește numai în umbre și imagini.

- Ea este acum Eva scoasă din coasta străpunsă a Soțului ei, în timp ce Acesta Se odihnește pe scaunul de domnie al Tatălui Său, și căruia ea Îi va fi prezentată ca soție minunată, fără pată și fără cusur, ca să domnească împreună cu El peste o creație binecuvântată de Dumnezeu.
- Ea este Enoh, care aici jos pe pământ umblă prin credință cu Dumnezeu, apoi va fi răpită la El, înainte ca potopul mâniei Lui să se reverse peste pământul plin de păcat.
- Ea este Rebeca, pe care o caută un Eliezer ceresc, trimis de Tatăl, ca mireasă pentru Fiul Său, pe care El o mângâie prin darurile bogate și o călăuzește prin pustie spre locuința Soțului ei, care îi iese în întâmpinare.

Dar taina cerească, care este inclusă în aceste prezentări impresionante, a rămas ascunsă chiar și aceluia care erau de față ca persoane principale. Ceea ce vestesc profeții lui Israel și fără să facă o taină din aceasta, sunt „suferințele lui Hristos și slăvile care aveau să urmeze” (1 Petru 1.11). Aceasta este Împărăția, pe care Fiul Omului o va instaura la revenirea Sa minunată (Daniel 2.44; 7.13-14,27), în care toate împărățiile Îi vor fi supuse și Îi vor sluji; este „Împărăția lui Dumnezeu”, deoarece Domnul va fi atunci Împărat al întregului pământ (Zaharia 14.9); „Împărăția cerurilor”, deoarece Acela care o instaurează vine din cer (Daniel 7.13; Matei 26.64). De altfel prin aceasta El va revela atât gloria Sa în cerurile cele mai înalte în sfinții Săi cerești cât și în aceia care vor fi pe pământ; - „Împărăția lui Israel” (Faptele Apostolilor 1.16), deoarece Israel ocupă primul loc pe pământ, prin aceea că fiii lui vor fi conducători pe întreg pământul (Mica 4.8), în mod deosebit de aceea, pentru că Cel care va domni atunci este Acela a cărui bună-plăcere era să Se reveleze lumii ca Fiul al lui David, și care atunci Se va numi din nou Împărat al lui Israel (Isaia 22.20-22; Țefania 3.14-15).